

Вистава високого темпоритму

Ніна Логвинова

Сцена з вистави «Клінічний випадок». Режисер Олександр Аркадін-Школьник. Харківський російський драматичний театр ім. О. Пушкіна.

Нині критики, особливо театральні, втратили свою гідність. На зміну їй прийшла смаківщина, принцип «я так бачу». Звісно, будь-який критик має право на власні уподобання, своє бачення вистави. Елемент суб'єктивізму наявний у кожній рецензії, в кожній критичній статті. Але не він має визначати художню вартість того, що відбувається на сцені. Критика має свої закони, вироблені впродовж століть, й ігнорувати їх не можна. Це складне завдання, що не завжди вдається тим, хто пише про театр, але до його утвердження слід прагнути.

Я не випадково торкнулась питання, пов'язаного з критикою. Харківський академічний російський драматичний театр ім. О. Пушкіна відкрив черговий сезон виставою «Клінічний випадок» за п'єсою американського драматурга Рея Куні. Твір не порушує серйозних проблем. Це суто ігрова п'єса, що дає можливість акторам розкритися пластично, створити майже карнавальний ансамбль, де панує сміх. Тому вимагати від вистави чітких характерів, серйозних завдань, стверджувати, що хтось із акторів «посадив» виставу, а хтось грає успішно, не доводиться. П'єса має іншу назву. Та це не так і важливо, адже назва «Клінічний випадок» цілком відповідає тому, що відбувається у виставі.

Куні – не новачок для театру ім. Пушкіна. В минулі сезони його п'єси тут уже йшли. Це автор гострого комедійного жанру, і вистави за його п'єсами не завжди мали успіх. Ця – має, бо в касі театру нема квитків на перші вистави.

Постановник «Клінічного випадку» режисер Олександр Аркадін-Школьник ставить за імпровізаційним принципом, що дало змогу розкритися акторам, створити атмосферу нестримних веселощів і залучити глядачів у своє майже карнавальне веселе коло. Свідченням цього є овації глядацького залу. Складно говорити про окремих виконавців, адже це єдиний ансамбль гідних одне одного персонажів.

Ставити таку п'єсу непросто. В ній легко скотитися до клоунади або відвертої вульгарності, чого не позбавлена п'єса Рея Куні. Та постановник щасливо уникнув цього. На перший план він вивів заплутаність ситуації, яка по суті своїй комічна.

Доктор Мортімер, котрий відкриває конференцію, дізнається від своєї колишньої коханки, що в лікарню увірвався молодий чоловік, який шукає свого батька, яким, за твердженням цієї дами, він і є. Коло непорозумінь крутиться з шаленою швидкістю, залучаючи в свою орбіту кастеляншу, колег доктора Мортімера і навіть поліцейського. Темпоритм вистави високий. Він не дає змоги ні на секунду відволіктися від того, що відбувається. Це проявляється в швидкій зміні ситуації і заплутаності події, яскраво підкреслених танцювальними мотивами.

Великою перевагою виконавців є їхня мова. На жаль, харківський глядач відвик від культури сценічної мови. Тут режисер певно звернув значну увагу на цей аспект.